

DE VERRADER

Robert Mazur

UNDERCOVER BIJ HET MEEDOGENLOZE
CALI-DRUGSKARTEL

'Onvoorstelbaar dat dit
waargebeurd is, een aanrader!'

– Bryan Cranston,
hoofdrolspeler in
Breaking Bad

TRUE CRIME

PROLOOG

Dicht bij de dood

Panama-Stad, Panama

24 september 1993

Een koele regenbui rolde uit de omringende bergen de stad in en doorweekte de verstikkend hete straten. Door de damp die van het asfalt opsteeg naderde Robert Baldasare met een van zijn lijfwachten het kantoor van de Chartered Management Group. Baldasare kwam voor een afspraak met Luis Latorre, een vriend van hem en een witwasser voor de leiders van het Calikartel. Baldasare had zo'n twee jaar eerder het vertrouwen van Latorre gewonnen tijdens een ontmoeting in een penthousesuite van het Doral Beach Hotel, waar beide mannen de gok hadden genomen elkaar hun geheime leven te onthullen. Latorre stuurde een team witwassers aan die via een duizelingwekkend labyrint van import- en exporttransacties en de hulp van tientallen corrupte bankiers de narcodollars die naar Colombia stroomden omtoverden tot de onschuldige exportopbrengsten van honderden bedrijven die als dekmantel dienden.

Door jarenlange verleiding had Baldasare de maffia's van Colombia en Panama ervan overtuigd dat hij een van hen was, een

gladde jongen die aan de winsten van de drugswereld verdiende. In Panama-Stad deelde hij een kantoor met Gilbert Straub, nog iemand wiens vertrouwen hij had gewonnen. Straub stond hoog op de Amerikaanse opsporingslijst, want hij had met zijn goede vriend Robert Vesco honderden miljoenen dollars gestolen van nietsvermoedende Amerikanen. Na zijn vlucht naar Panama bleef Straub zijn contacten met vooraanstaande maffiosi, drugsdealers, loopjongens van corrupte politici en zelfs Russische KGB-agenten koesteren.

Baldasare bezat een firma voor handelskrediet met kantoren in Florida en Panama, een perfecte dekmantel voor het doorsluizen van het vuile geld van zijn Colombiaanse cliënten. In Panama verdrong een legertje 'professionals' elkaar om Baldasare te helpen bij het versluieren van de stromen cocaïnegeld.

Terwijl Baldasare in zijn pretentieuze kantoor wachtte, jankte een tweemotorige Cessna 421C Golden Eagle in de richting van het vliegveld van Punta Paitilla in het centrum van Panama-Stad. Het toestel scheerde over de weelderig groene eilanden voor de kust, terwijl in de verte tientallen vrachtschepen op hun beurt wachtten om door het Panamakanaal te mogen varen. Latorre nam een flinke trek van zijn Marlboro en blies de rook langs het instrumentenpaneel, terwijl hij het vliegtuigje over de met jungle bedekte bergen stuurde, in de richting van de wolkenkrabbers van de stad. Door de turbulentie van een nabije onweersbui dwarrelde de as van Latorres sigaret op de vloer van de cockpit. Hij hield de stuurknuppel stevig vast en trok een grimas vanwege de pijn in zijn opgezwollen gewrichten, het gevolg van lupus erythematodes, de ziekte die zijn lichaam verwoestte. Als hij de speciale medicijnen die hij

alleen in Colombia kon krijgen niet gebruikte, zou de lupus hem volledig slopen.

De landingsbaan lag vlak bij het hart van de stad. Latorre bracht de wielen in positie voor een perfecte landing. Toen de Cessna de hangar naderde voelde Latorre opluchting. ‘Daar zijn Raul en Santiago; de motor kan uit.’ Hij schreeuwde een bevel naar een bewaker vlak bij het vliegtuig. ‘Tank hem vol. We gaan over twee uur terug naar Bogotá, geen minuut later.’

Latorre en zijn copiloot liepen naar een SUV met twee mannen erin. In de achterbak lag een assortiment vuurwapens. De lopen van de machinegeweren kletterden tegen elkaar als de SUV door gaten in de weg hotste. Latorre zag dat een van de AK-47's voorzien was van een trommelmagazijn voor 75 patronen, waarmee je een man in een paar seconden doormidden kunt schieten. De lak op de MAC-10 Ingram 9mm-machinepistolen was op diverse plekken beschadigd door het vele gebruik. Met de opvouwbare schoudersteun, geluidsdemper en een 32-schotsmagazijn zijn het perfecte, compacte, geluidsarme moordmachines.

Latorre zweeg tijdens de rit en keek strak naar buiten. Zijn team wisselde steeds verbaasde blikken uit, terwijl de SUV door de straten rammelde. De chauffeur kon het niet laten elke paar seconden een blik in zijn achteruitkijkspiegel te werpen, zich afvragend wanneer Latorre zou ontdooien. Ze parkeerden op een blok afstand van Baldasares kantoor. De chauffeur hield het niet meer. ‘Luis, Luis... we zijn er.’

Latorre draaide zijn hoofd langzaam naar de chauffeur. Met een kille, monotone stem, en een kalmte die verried dat hij dit eerder had gedaan, sprak hij: ‘Jongens, jullie moeten alle drie deze foto's goed bekijken. Dit is Baldasare. Zijn kantoor zit op

de zesde verdieping, suite 6B. Als ik vijfendertig minuten nadat ik naar binnen ben gegaan nog niet terug ben, moeten jullie het kantoor bestormen en me er als de donder uit halen. Als ik niet kom, is dat omdat hij me heeft verraden. Als jullie me moeten komen halen, zorg dan dat jullie Baldasare en alle anderen in het kantoor uitschakelen. We moeten in de lucht zijn voordat iemand de lichamen vindt.’

Latorre stapte uit de koelte van de SUV in de drukkende hitte van Panama. Bij het naderen van het gebouw smolt zijn kalmte weg en begonnen zijn ijzige ogen onzekere blikken om zich heen te werpen. Bij suite 6B gekomen haalde hij diep adem en met tegenzin draaide hij aan de deurknop, met de behoedzaamheid van iemand van de explosievenopruiingsdienst. De angst dat het ergste stond te gebeuren maakte hem paranoïde. Hij dwong zichzelf tegen de receptioniste te glimlachen en meldde zijn komst.

De secretaresse opende de deur van Baldasares kantoor. ‘De heer Latorre is er.’

Baldasare glimlachte. ‘Stuur hem naar binnen.’

Latorre zag lijkwit. Zijn ogen keken onderzoekend naar Baldasares lijfwacht, een man die ook het ophalen van contanten voor het kartel in de Verenigde Staten coördineerde. Zenuwachtig keek Latorre naar de paardenstaart en de gouden sieraden. Anders dan grote spelers als Latorre droeg de lijfwacht geen pak met stropdas – een duidelijke inbreuk op het protocol van het kartel. Baldasare zag hoe ongemakkelijk Latorre zich voelde, maar dat mocht hij niet laten merken, want dan zou Latorre alleen maar nog voorzichtiger worden.

‘Luis, welkom in Panama. Dit is Alberto, hij doet alles wat An-

tonio Ruiz eerst voor me deed.' Baldasare werd afgeleid door Latorres lichaamstaal, die spanning verried. Hij kneep in zijn mobieltje, waardoor zijn knokkels wit zagen, zijn ogen schoten om de paar seconden heen en weer, en hij ademde snel en zwaar. Hij leunde achterover in zijn stoel, op zijn voorhoofd verscheenen zweetdruppeltjes, ook al stond de airco op een hoge stand. Hij wipte onbeheerst met zijn voet. Baldasare probeerde hem te kalmeren. 'Luis, wil je een glas water, of misschien een bloody mary om de dag te beginnen?'

Latorre beantwoordde Baldasares glimlach niet en sloeg het aanbod af, waarna hij een blik op zijn horloge wierp.

'Luis, ik heb drie miljoen dollar in de vs die ik in Colombiaanse peso's wil omzetten. Kun jij het geld door je systeem halen en het bij mijn cliënt in Colombia leveren? Ik heb een goed tarief nodig.'

'Bob, voordat we weer zaken kunnen doen, moet ik iets weten.' Latorres ogen boorden zich in die van Baldasare. De stilte was oorverdovend. 'Ik moet weten of ik je met mijn leven kan vertrouwen, want als er weer iets fout gaat bij een van onze deals, krijg ik geen kans meer om het uit te leggen. Zoals je weet is het al een paar keer misgelopen en we weten nog steeds niet hoe dat kwam. Een volgende keer zullen ze niet meer pikken.'

Baldasare bleef Latorre zonder knipperen aankijken. 'Ik verzeker je, Luis, aan mijn kant zullen er geen fouten worden gemaakt. Ik weet heel goed wat ik me daarmee op de hals haal. Maar als je twijfels hebt, stel ik voor dat we gewoon vrienden blijven en niet het risico nemen nogmaals zaken te doen.'

Alsof het ijs in zijn aderen was gesmolten verscheen er langzaam een brede glimlach op Latorres gezicht. Hij lachte en zei:

‘Oké, laten we zakendoen. *Todo está bien* [Alles is goed].’ Maar in de loop van het gesprek dat volgde bleef Latorre op zijn horloge kijken. Er zat nog iets anders niet goed.

Baldasare voelde het. ‘Luis, ik heb een diner met aansluitend een show voor een vijftigtal belangrijke vrienden in Sarasota gepland. Het zou leuk zijn als jij ook komt, zodat je wat mensen uit mijn team leert kennen. Ik betaal alle onkosten.’

‘Dank je,’ zei hij en hij nam de glanzende brochure aan, die lichtjes trilde in zijn klamme handen. ‘Ik zal kijken of het in mijn agenda past. Ik heb het nogal druk.’

Beneden op straat zaten de moordenaars met hun dodelijke wapens doodstil in de auto, en vermeden elke beweging om geen aandacht te trekken achter de donkergetinte ruiten van de suv. De chauffeur fluisterde: ‘Als we vlak bij de deur van het kantoor zijn, doen we bivakmutsen op en gaan we naar binnen. Kijk nog een keer goed naar de foto van Baldasare. Ik schakel hem uit. Jullie nemen iedereen die verder bij Luis in de kamer is. Kom, we gaan.’

Ze sprongen uit de suv, hun guayaberashirts plakkend aan hun zweterige rug. Toen de huurmoordenaars de lobby binnentapten, keken twee mensen die in een rustig gesprek verwickeld waren op, zich ervan bewust dat deze mannen meer waren dan de zwaarbewapende bewakers die je veel zag in Panama. Ze gingen snel weg en de moordenaars begaven zich naar de lift. Toen de liftdeuren opengingen botsten ze bijna op Latorre, die op weg naar buiten was. Hij keek langs hen heen en fluisterde: ‘We gaan, alles in orde.’

Ze haastten zich terug naar de suv. De huurmoordenaars gooiden hun wapens over de achterbank en gingen zitten. Een

seconde later scheurde de auto weg van het kantoorgebouw, op weg naar het vliegveld van Punta Paitilla. Baldasare wist het op dat moment nog niet, maar als de bijeenkomst met Latorre enkele minuten langer had geduurd, waren die mannen zijn kantoor binnengestormd en hadden ze hem overhoopgeschoten.

Toen ze het vliegtuig naderden onthulde Latorre zijn diepste geheim. ‘Die klootzak van een Baldasare is een fucking DEA-agent. Ik weet het gewoon, maar ik kan niet zeggen waarom. Onze volgende ontmoeting zal zijn laatste dag op aarde zijn.’

Latorre had gelijk. Robert Baldasare, dat was ik, Robert Mazur, een undercoveragent van de DEA. Maar hoe wist hij het? Om die vraag te beantwoorden moest ik nagaan wat ik de afgelopen vijf jaar allemaal had gedaan. In die periode had ik onder de naam Robert Musella mijn laatste undercoveropdracht voltooid, als witwasser voor Pablo Escobar, en was getransformeerd in Robert Baldasare, een man die het recht had verworven geld wit te wassen voor Escobars aartsvijand, het Calikartel.

En het begon allemaal met een cognacje.